

РЕШЕНИЕ

№ 2320

гр. София, 09.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 07.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **10357** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на Х. Р. С. от [населено място] срещу Заповед № ДК-19-С-442/25.09.2012г. на Началника на Регионален отдел „Национален строителен контрол” С. при Регионална дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район. С оспорвания административен акт, на основание чл.178, ал.5 във вр. с чл.222, ал.1, т.6, т.7 и т.13 ЗУТ, е забранено ползването на строеж: „Гараж – автосервиз”, находящ се в ПИ пл.№ 22, кадастрален лист № 509, м.”А.”, с административен адрес [населено място], район „Искър”, [улица] поради това, че не е въведен в експлоатация по законоустановения ред.

Жалбоподателят чрез процесуалния си представител – адв.М., излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради противоречие между съдържанието на констативния акт, с който е образувано административното производство и съдържанието на заповедта. На следващо място излага съображения за нищожност на заповедта поради липса на доказателства за делегиране на правомощия от Началника на ДНСК на началника на РОНСК С.. Твърди се, че заповедта не е издадена в изискуемата форма, че липсват основания за издаването ѝ, както и че от посочените правни такива не може да се установи действителната воля на административния орган тъй като липсва индивидуализация на обекта, предмет на заповедта, както и че жилищната сграда и двете стопански постройки в имота са законно изградени. Моли съда да отмени заповедта. Претендира присъждане на

направените разноси по делото.

Ответникът – Началника на РОНСК С., оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител – юрк. О., претендира за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение. Не претендира за разноси. В случай, че бъде отменена процесната заповед прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованите страни – К. Х. Х. и Р. Р. С., редовно и своевременно уведомени за образуваното съдебно производство, не ангажират становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбоподателят, заедно със заинтересованите страни, е собственик на недвижим имот – неурегулиран поземлен имот, целият с площ от 750 кв.м, съставляващ имот пл.№ 22, заснет през 1986г. и нанесен в кадастрален лист № 509 по неodobрен кадастрален план на [населено място], местност „А.“, заедно с построената в мястото едноетажна жилищна сграда и стопански постройки, което се установява от представения по делото нотариален акт № 39/2001г.

На 19.07.2012г. служители на Дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община извършили проверка на място във връзка с подадена жалба, че гаражите, находящи се в имот пл.№ 22 се ползват като автосервиз. Резултатите от проверката са отразени в съставения констативен акт № СО-ДОСК-1 от същата дата, видно от който е установено, че едноетажна масивна постройка се ползва като автосервиз. За строежа не са представени строителни книжа и удостоверение за въвеждане в експлоатация предвид категорията на строежа, определена като V-та, съгласно чл.137 ЗУТ и Наредба № 1/30.07.2003г. за номенклатурата на видовете строежи, с оглед което констатацията на проверяващите е, че строежът се ползва в нарушение на чл.178, ал.1 ЗУТ – без да е въведен в експлоатация по законоустановения ред. Констативният акт е съобщен лично на жалбоподателя на 20.07.2012г. По делото няма данни, а и не се твърди жалбоподателят да е подал възражение срещу констативния акт.

Във връзка с установеното в Констативния акт, преписката е изпратена служебно на компетентния към тази дата административен орган и Началникът на РОНСК С. издал процесната Заповед № ДК-19-С-442/25.09.2012г., с която забранява ползването на строежа. Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 08.10.2012г., а жалбата срещу нея е заведена в деловодството на административния орган на 18.10.2012г.

По делото е изслушано и прието, неоспорено от страните, заключение по допуснатата съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено и обосновано, в съответствие с приетите по делото доказателства. Съгласно заключението на вещото лице в имот пл.№ 22 съществува построена едноетажна масивна сграда, долепена до северната страна на по-стара жилищна сграда. Тази едноетажна сграда се състои от входно антре за жилищната сграда, гараж с врата на запад и двойна гаражна клетка с врати на север. Първият гараж според заключението на вещото лице представлява едно помещение, стените на което са измазани с варова мазилка, таванът е стоманобетонова плоча; подът е изпълнен с бетонова настилка. В него е изграден е автоканал за обслужване на автомобили; в североизточния ъгъл на

помещението е монтиран електромер, хранващ СОТ. От вещото лице не са открити други вътрешни ел.инсталации. По информация на жалбоподателя, констатираните от контролните органи по време на проверката инсталации /силова и осветителна/, са били демонтирани и премахнати. В помещението няма изградена ВиК мрежа.

По отношение на втория гараж, представляващ едно помещение с две гаражни клетки, вещото лице е установило, че е изпълнен от масивна конструкция – със стоманобетонова покривна плоча и под от бетонова настилка, с изграден един автоканал за обслужване на автомобили. В северозападния ъгъл на помещението е монтиран електромер, до който се намира изваден от клемите кабел/фаза/, по който протича ел.ток. В гаража е изпълнена ел.инсталация – силова - с контакти и разклонителни кутии и осветителна - монтирани осветителни тела по тавана. Поради изваденият кабел от електромера, по тези инсталации не е констатирано наличие на електрически ток. В помещението няма изградена ВиК мрежа. Според вещото лице огледа и в двете помещения е затруднен поради наличието на безразборно разхвърляни предмети, авточасти, кашони, инструменти, техника и др., както и една кола във втория гараж, в състояние на ремонт, която по информация на жалбоподателя е на брат му. Хранването на жилищната сграда и долепените до нея гаражи, се осъществява от ел. табло, изнесено на улицата, и от там посредством въздушен кабел от уличен стълб се пренася до монтираната на покрива на гаражите метална конзола. До конзолата са прекарани два кабела - един за ел.хранване на сградите и един за трифазен ток. От конзолата, кабелът за хранване на сградите влиза в закрепено на стената на гаражите дървено табло, в което са монтирани електромер и ел.табло с три автоматични предпазителя. От дървеното табло излизат ел.кабели, хранващи къщата и гаражите. Не е установено самостоятелно водопроводно отклонение към гаражите. Видно от приложената на л.22 по делото скица, в ПИ с пл.22 са заснети и отразени жилищната сграда/МЖ/; сграда /МЖ/, разположена на източната граница на ПИ с пл.№22, представляваща два гаража; стопанска сграда/ПС/, разположена в югоизточния ъгъл на ПИ с пл.№22. Процесните сгради не са заснети и отразени в кадастралния план. За последното вещото лице е изготвило скица-неразделна част от заключението му, в която е отразило местоположението на процесните сгради.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срок, от активно легитимирано лице, за което е налице правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно разпоредбата на чл.215, ал.1 ЗУТ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Като взе предвид заявленията от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесната заповед е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл.222, ал.1 ЗУТ. За установяване на това обстоятелство по делото е приета и не е оспорена Заповед № РД-13-230/02.07.2012г. на началника на ДНСК, с която последният на основание чл.222, ал.1 ЗУТ, изрично е оправомощил началниците на регионални отдели „Национален строителен контрол”, да забраняват ползването на строежи или на части от тях, които не са въведени в експлоатация по установения ред или се ползват не по предназначението им, съгласно издадените строителни книжа и

условията за въвеждане в експлоатация – т.5. Неоснователно е възражението в жалбата за липса на материална компетентност на издателя на административния акт. Заповедта е в предписаната от закона форма и съдържа всички изискуеми реквизити по чл.59, ал.2 АПК.

Настоящият състав приема, че при издаване на оспорваната заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и които да мотивират нейната отмяна. Актът е издаден след изпълнение на предвидената в чл.178, ал.5 АПК процедура, въз основа на констативен акт, съставен от компетентни длъжностни лица. Жалбоподателят е бил запознат с констатациите на акта и не е направил писмени възражения в установения срок.

Съдът приема, че заповедта съответства на материалноправните норми и на целта на закона.

При издаване на акт по реда на чл.178, ал.5 ЗУТ релевантни са обстоятелствата: какъв е видът на строежа; има ли издадено разрешение за ползване на строежа, респ. удостоверение за въвеждане в експлоатация; и подлежи ли е последният на въвеждане в експлоатация и на разрешаване ползването му, в съответствие с действащата към момента на завършване на строителството нормативна уредба.

По делото не са представени доказателства за времето на извършване на процесния строеж. Видно от заключението на вещото лице, неоспорено от страните, процесните постройки не са нанесени в кадастралния план, с оглед което не може да се приеме, че същите са предмет на прехвърлителната сделка, по силата на която жалбоподателят и заинтересованите страни са придобили собствеността върху имота и постройките в него през 2001г. Следователно постройките са изпълнени след тази дата и не могат да бъдат предмет на представеното по делото Удостоверение за търпимост № УТ-94-00-16/2012г. от 16.11.2012г. Освен това, съгласно трайно установената съдебна практика по прилагане разпоредбата на § 16, ал.1 ПЗР ЗУТ издаденото удостоверение за търпимост има отношение към извършването на прехвърлителни сделки, а търпимостта на строежите се установява в хода на административното производство или в съдебното производство по оспорване на издадените в него индивидуални административни актове. С оглед доказателствата по делото се установява, че строежът е извършен след 07.04.1987г. и спрямо него е неприложима разпоредбата на § 16, ал.1 ПЗР ЗУТ, съгласно която строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване.

Съгласно констатациите на контролните органи, отразени в съставения констативния акт, неоспорени от жалбоподателя, строежът е пета категория. Следователно същият не попада в изключението по чл.178, ал.2 ЗУТ и подлежи на въвеждане в експлоатация от компетентния орган по чл.177, ал.3 ЗУТ.

Безспорно за строежа не е издавано разрешение за ползване, респ. удостоверение за въвеждане в експлоатация, с оглед което от административния орган правилно е приложена разпоредбата на чл.178, ал.5 ЗУТ като е забранено ползването му.

Неоснователно в този смисъл, е възражението на жалбоподателя, че предмета на заповедта не е индивидуализиран и че се отнася до жилищната сграда. Видно от самата заповед е забранено ползването на гараж-автосервиз.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл.168 АПК, съдът приема, че същият е издаден от компетентен орган и в изискуемата се форма, в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, при издаването му не са допуснати процесуални нарушения, поради което не са налице основания за отмяна по чл.146 АПК.

При този изход на спора разноси на жалбоподателя не се следват, а от ответната страна такива не са поискани.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл. 215, ал.7 ЗУТ Административен съд София - град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Р. С. от [населено място] срещу Заповед № ДК-19-С-442/25.09.2012г. на Началника на Регионален отдел „Национален строителен контрол” С. при Регионална дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Административен съдия: